

de Amter, der har været pligtopfyldende, skulde have et ringere Tilskud. Jeg vil henstille, at man tager dette Spørgsmaal op til Overvejelse.

I Øjeblikket er Udgifterne til Amtsvejene vel saadant noget som 8—9 Mill. Kr. her i Danmark. I 1916—17 var Udgiften 3,8 Mill. Kr., i 1917—18 4,7 Mill. Kr., i 1918—19 5,7 Mill. Kr. For Tiden derefter har vi ikke nogen statistisk Opførelse, men som man ser, er Udgiften steget med ca. 1 Mill. Kr. for hvert Aar; sidste Aar har Udgiften derfor neppe været under 8—9 Mill. Kr. Jeg antager, det er det, det ærede Medlem Hr. Boa tænkte paa, da han talte om, at man kunde sætte Amtsvejene i Stand for 9 Mill. Kr., thi 9 Mill. Kr. er jo, som det er blevet sagt i en anden Sag, som en Loppe i en Lade, naar man tænker paa, at man skal have Amtsvejene sat i Stand. 9 Mill. Kr. betyder intet, det betyder ingen Verdens Ting, naar man tænker paa at gøre Amtsvejene i Stand til at modtage det Tryk, som Automobileerne kan paaføre dem. Med Hensyn til Vejraadets Afgørelse vil jeg sige, at det kunde maaske faa nogen praktisk Betydning, naar der er Tale om, at uheldige Færdighedsforhold ved Vejsving skulde rettes, og saadanne Vejsving findes flere Steder her i Landet, hvor de enkelte Amtskommuner har kviet sig ved at rette dem. Det kunde da maaske være rimeligt, om der i saadanne Tilfælde gaves Amtskommunerne et særligt Tilskud. Men ellers er jeg tilbøjelig til at tro, at man maatte fordele Midlerne til Amterne nogenlunde ligeligt; jeg tror ikke man særlig skal favorisere nogle enkelte Amter. Det kan naturligvis være, at de Amter, der ligger nærmest ved Hovedstaden, skal have en forholdsvis noget større Del, men ellers synes jeg ikke, man skal favorisere det ene Amt frem for det andet.

Sognekommunerne anvender mærkværdig nok omtrent det samme Beløb aarlig til Vedligeholdelse af deres Veje, som Amterne gør. Jeg vil her antage, det var bedst, at det blev Amtsraadene og ikke Vejraadet, der traf Afgørelsen om Tilskud. Jeg tror, det vilde være det sundeste og det rigtigste, Amtsraadene er nemlig ogsaa interesserede i, at Kommunevejene er gode. Derfor haaber jeg, man i Loven maa indsætte den Bestemmelse, at Amtsraadene faar Midlerne, og at de kan bruge af dem til at hjælpe Kommunerne med. Det er nemlig meget almindeligt, i hvert Fald i visse Amtsraad, at de hjælper Kom-

munerne til at holde deres 1ste Klasses Veje i god Stand.

Med Hensyn til Kørehastigheden og Vægten forekommer det mig, at den højtærede Justitsminister har søgt at imødekomme baade Motorejerne og dem, der har Ansvaret for Vejene, idet Amternes Vejinspektører jo har foreslaaet at sætte den højeste Kørehastighed til 35 km, men det vil man naturligvis fra Motorejernes Side være tilbøjelig til — det har de kviet sig meget stærkt ved — at gaa ind paa, og derfor har man fra Justitsministeriets Side sat den noget højere. Det er imidlertid meget muligt, at man slet ikke kan komme ned paa en Kørehastighed af 35 km, en saadan vil vist ikke blive overholdt, man vil vist ustandselig blive Vidne til Brud paa saadanne Regler. Jeg er dog glad ved, at man ikke har sat Kørehastigheden højere op end til 50 km, for det var der Tendens til hos Motorejerne.

Jeg skal slutte hermed og samle mine Bemærkninger i dette, at man ikke gennem Vejraadet alt for rigoristisk paalægger Amtsraadene, hvad de skal gøre med de Midler, der bliver bevilget til Landevejenes Vedligeholdelse, at man navnlig lader Amtsraadene faa Lov til at fordele Tilskuddene til Bivejenes Vedligeholdelse til de enkelte Sognekommuner. Det Beløb, som der er Tale om kan indvindes ved Afgiften, 7,6 Mill. Kr., er saa stort, at det omtrent modsvarer det, Amtsraadene selv bruger nu, saa det vil blive en virkelig Hjælp til Forbedring af Vejene og ogsaa — det vil jeg ikke skjule — en vis Aflastning af den store Skattebyrde, som vore Amtsraad i Øjeblikket er inde paa at paalægge, idet adskillige Amtsraad nu opkræver i Skat 7—8 Kr. pr. 1 000 Kr. Ejendomsskyld, hvoraf en væsentlig Del gaar til Udbedring af Vejene. Derfor tror jeg, at man venter sig nogen Lindring med Hensyn til Amtsskat.

Sven: Paa tre Punkter mener jeg, at det foreliggende Lovforslag indeholder Bestemmelser, som man kun kan se paa med den allerstørste Betænkkelighed. Det første Punkt angaar Fastsættelsen af Afgiften for Motorkøretøjer, der allerede er mødt med Betænkkelighed fra forskellig Side. Der var fra en af de største Motororganisationer herhjemme fremkommet Forslag om en Skat paa ca. 4 Mill. Kr. Dette er nu i Lovforslaget blevet til omtrent det dobbelte. Da man i sin Tid fra Motorejernes Side foreslog frivilligt at ville betale ca. 4 Mill. Kr. om Aaret i Skat, var det ud fra den Betragtning, at højere kunde man ikke